

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

A ante E

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

& K. appellamus, finitur, per rationem arcarum, riparum, canabularum, vel novercarum, quod tegulis construitur: aliis vero locis mutis, maceris, scorosionibus, cogeris, carbunculis, terminis Augustis, fluminum curvis. Ex libro de limitibus agrorum.

Adrius, *ἀδρια*, Mons est Dalmatiæ per medium secans. Strab. libro 7.

Adrobicum, *ἀδρόβιον*. Oppidum est in Attabris Hispaniæ populis, in tractu Cætico, cujus meminit Pomponius Mela libro 3.

Adrottæ orum, *ἀδρόττων*, Stephano, locus est in Lydia, mari adiacens: cujus incolæ dicuntur Adrotteni, *ἀδρόττωνες*.

Adrumetum, pen. prod. *ἀδρύνος* Stephano. Civitas est Lybiæ, non procul à Carthagine, quæ etiam hodie extat. De hac Plin. lib. 3. cap. 4.

Adryx, *ἀδρυξ*. Civitas est in agro Syracusano, cujus meminit Stephanus. Hinc Adrycius gentile, *ἀδρυξίος*, sicut ab Eryx, Erycius.

Aduallas, *ἀδύλλαι*, Mons est in Rheticiæ Alpibus, ex quo in Septentrionem profluit Rhenus, & Addua in Meridiem. Auctor Strabo lib. 4.

Adulis, pen. prod. *ἀδύλις*, Civitas Aethiopiæ, quæ & Panos insula dicitur. Oppidani dicuntur Adulitæ, *ἀδύλιται*. Vide Steph.

Adulifon, *ἀδύλιον* Ptolemæo, Oppidum est maritimum in Troglodytarum regione, sive ea Aethiopiæ parte, quæ sub Aegypto ad mare spectat, commune Aethiopum, & Troglodytarum emporium, à servis, qui à dominis profugerant, conditum. Vnde & nomen habet, ut indicat Plin. lib. 6. cap. 29. Distat à Ptolemæide quinque dierum navigatione. A Stephano Adulis appellatur: à Ptolemæo Adulia. Hinc vicino sinui Aduliti cognomen factum est, qui in mare Rubrum excurrit, *ἀδύλιον ἕρμα*.

Adunicæ, *ἀδυνική*, Populi in Gallia Narbonensi commemorantur à Plin. lib. 3. cap. 4.

Adymachida, *ἀδύμαχιδαι*, Populi sunt interioris Libyæ, ab ea parte qua Aegyptum spectat. De horum moribus memoriæ proditum est, uxores in utroque cruce amillam æream gestare. Verumque aut sexum, ex quo comatū esse, quo fit, ut plurimos alant pedunculos: quos ubi ceperint, præ mortuos abiciunt. Virgines viro maturæ ad Regem conveniunt: ex quibus ille unam deligit, quam ubi viuat, statim dimittit. Vide Cæli Rhod.

A
ante
E

Æcæ, *ἄικα*, Civitas est Chalcidicæ, Ætæ regis opus (ut scribit Stephanus) quam Hippos & Cyanos fluvii à diversis locis in Phasim influentes, peninsulam efficiunt. Fabulatur Poëtæ Æcanomen accepisse à puella ejusdem nominis, quæ quum Phasidis amnis vim effugere non posset, miseratione Æcorum in peninsulam est conversa, quæ etiam nunc, ut veterem illi amore adhuc possit agnoscere, magna sui parte ambit, & veluti amplectitur Phasim. De hac Plin. lib. 6. cap. 4.

Æcæ, *ἄικα*, Circe dicta, ab aspernantū voce, propter celebratas illic corporum mutationes: ut placet Servio in illud Virg. 3. Aen. - Æcæq; insula Circes. Venisimilius tamen est Æcæam dictam ab Æca Colchorum civitate, quemadmodum & Cytæis, sive Cytæa dicta est *ἄικα*, à *κύα*, à Cyta ejusdem regionis oppido. Quod etiā ab Apollonii interpretibus annotatū est.

Æcæus, *ἄικα*, Denominativum est ab Æca Colchidis peninsula, & urbe ejusdem nominis, in qua nata creditur Circe Solis filia. Vnde peculiari epitheto Æcæa appellatur. Virg. 3. Aen. Inferniq; lacus Æcæq; insula Circes.

Æcæ, sive Æcæa, *ἄικα*, insula fuit in mari Tyrreno, non modico olim freto ab Italia dirempta, hodie continens: ita tamen ut paludibus circumquaq; cincta insulæ speciem præ se ferat. In hac Homerus Circes sedem collocavit, sic scribens lib. 10. Odyss. *ἄικα δὲ τὴν ἄρκυον ἄρκυον, ὅθι δὲ κείνη Κίρκη τὴν ἀπὸ τῆς ἄικας*. Hujus meminit & Virg. lib. 3. Aen. Inferniq; lacus Æcæq; insula Circes. Tamen Servius ibi tres diphthongos videtur agnoscere, ut sit Æcæa Circes. Latini quoque locum hunc à Circes domicilio Ciræum, vel Ciræos appellant: ibidemque antiqui Latini terminum constituunt. Vide Plin. lib. 2. cap. 85. & lib. 3. cap. 5.

Æcæus, *ἄικα*, pen. corr. Iovis filius ex Aegina filia Afopi: qui primus insulam, in qua regnavit, Aeginam à matris sue nomine appellavit, quum antea Oenone diceretur (ut Plinius, Strabo, & Stephanus tradiderunt) aut certe Oenopia, ut apud Nasonem legitur lib. 7. Metamorph. Oenopiam veteres appellaverunt: sed ipse Æacus Aeginam genitricis nomine dixit. Hunc tantæ justitiæ fuisse dicunt, ut apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus iudex, cum Minos, & Rhadamantho, & peccantiū peccata discutere, & pro meritis pœnas inferre. Ovid. in Ibin: tuasque Æacus in pœnas ingeniosus erit.

Æcæides, *ἄικιδες* Suidæ, Patronymicum masculinū, quo significatur filius vel nepos vel aliquis ex posteris Æacæ. Virg. 1. Aen. Sævus ubi Æacide telo jacti Hector. Hoc est, telo A-

chillis, Æacæ ex Peleo nepotis. & Æacides in Pythos, Æacæ ex Achille pronepos. Virg. 3. Aen. Coniugio Æacide Pythos, sceptraq; potitum. & Pythos item Epirorū rex ab Æacæo trahens originem, Æacides dicitur. Virg. 6. Aenid. Erat ille Argos, Agamemnoniasq; Mycenas, ipsumque Æacidem, genus armipotens Achilli.

Æcæides, *ἄικιδες*, a, um, adjectivum sex syllabarum. Ovid. 7. Metam. Oenopiam Minos petit Æacidei a regna.

Æcæides, *ἄικιδες*, a, um, ab Æacæo Achillis patre. Plaut. in Aſinar. si quidem hercle Æacidinis minis, animiq; expletus iaceda, iratus si me tetigerit, iratus vapulabit. Non sine proverbio specie dictum fuit, pro atrocibus & superbissimis minis.

Æcamene, pen. prod. *ἄικαμῆνα*, Regio est Nabathæorum, apud Stephanum.

Æcane, *ἄικανῆ*, Macedoniæ oppidum, dictum ab Æcæo Helymi filio, qui eò coloniam deduxit.

Æcanus, *ἄικανός*, Nomen gentile, Vide Steph.

Æcanitis, *ἄικανίτις*, Regio Nabathæorum.

Æcanites, *ἄικανίτης*, Gentile.

Æcantium, *ἄικαντίον* Ptolemæo, Oppidum Troadis, à Rhodis conditum eodem in loco, in quo sepultus est Ajax, & ubi dactylis suæ habuerat stationem. Vnde & nomen habet. Nam quæ nos Ajacem, Græci ἄικανον vocant. Vide Plin. lib. 5. cap. 30. & 11. & nomen promontorii in Magnesia, ad sinum Pelagium: de quo idem Plin. lib. 4. cap. 9.

Æcas, *ἄικας*, Fluvius qui ex Candaviis Macedoniæ montibus ortum ducit, & non procul ab Apollonia Taulantiorum urbe, in mare Ionium illabitur. Lucanus lib. 5. Turus in occasum parvi sed gurgitis Æcas, Ionio fluit inde mari. Meminit huius fluvii etiam Plin. lib. 3. cap. 23.

Æbudæ, insulæ quinq; Britannicæ, Steph. Vide HEBYDES.

Æbura, Oppidum Hispaniæ, Steph. Vide EBURA.

Æcæ, *ἄικα*, Marforū civitas: qua Æcæani populi, *ἄικαῖοι*, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

Æccalum, Oppidum Italiæ, Steph.

Ædephus, *ἄικεφός* Stephano, Oppidum fuit Eubœæ insulæ, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Æculus, *ἄικυλλός*, Nobilis Atheniensis, qui Eretriam Eubœæ civitatem coloniam duxit. Strab. lib. 10. Post res verò Trojanas Æculus & Cothus, ex Athenis profecti, colonias duxerunt: quidem Eretriam: Cothus verò Chalcidem.

Æcēsia, *ἄικησία*, Mulier Aegyptia, uxor Hemeræ, & Syriani Philosophi propinqua, totiusque castitatis & probitatis exemplar: cujus vitam latissime describit Suidas.

Æculi, loci Romanorum iuxta Galliam Celticam Steph.

Æcetes, vel Æceta, pen. prod. *ἄικητες*, Rex fuit Colchorum, & filius Solis: ex Perfa Oceani filia, & pater Medææ, Abiyti, & Calciopes: qui quum aurum vellus à Phryxo Abhamani filio in luto Martis suspensum diligentissime asseraret, à Medea filia proditus, & velleret, & duobus insuper liberis spolians est. Nam Medea, quum laconi in rapendo velle se adparatū præbuisset, unā cum illo profugit, fratremque Absyrtum, quem fugæ comitem assumpterat, ut patrem insequerentem retineretur, multas in partibus discepsit. Fabula non fima est: ex Valerio Flacco, & Apollonio Rhodio. Hinc fit patronymia Æcetas, *ἄικητας*, quo significatur Medea Æceta filia. Ovid. 7. Metam. Concepit interea validos Æcetas ignes.

Æcæ, *ἄικα*, Promontorium est Acolidis, non procul à Cæro sominitio. Strabo lib. 13.

Ægæ, *ἄικα*, Multorum oppidorum nomen est: quorum unum est in Macedonia, non procul ab Halyacmone fluvio. In quo receptum erat Macedonum reges sepe. De hoc Plin. lib. 4. cap. 10. Alterum in Cilicia, non procul à Pyramo fluvio, ut tradidit Plin. lib. 5. cap. 27. Tertium in Acolide, apud eundem lib. 5. cap. 30. Quartum in Eubœa, à quo Strabo Mare Ægæum dictum putat Quintum in Lydia. Sextum in Actolia, & Septimum in Locride commemorantur à Stephano.

Ægæ, *ἄικα*, Nomen duarum urbium, ut scribit Ptolemæus, quarum una in Emathia, alia in Mauritania. Commemorantur & à Strabone duo huius nominis oppida, quorum unum ad Amanum montem, alterum in Agro Laconi, o collent.

Ægæ, *ἄικα*, insulæ sunt Ionici adjacentes, quæ commemorantur à Plin. lib. 3. cap. 31.

Ægæon, *ἄικαίων*, Nomen gigantis, quem centum manus, & quinquaginta ventres habuisse fabulantur. Hunc H. met. 1. Iliad. ab hominibus quidem Ægæonem, à diis verò Biatæ vocari tradit. Vide latius in dictione BIA TÆ V S.

Ægæum mare, *ἄικαίου πλάγος*, sive *ἄικαίου πελάγος*, Vulgo *ἄικαίου* Stephano, & Suidæ, Amplissimum est maris mediterranei sinus, à parte Orientali Isthmi Corinthiaci (ut Plinio placet) aut certe à Sinio Atticæ promontorio (ut tradit Ptolemæus) ad ipsum usque Hellepontū extensus, alia aliis in locis à regionibus, quas alunt, nomina sortitus. De ratione nominis varia traduntur à scriptoribus. Nonnulli (in quibus est Suidas)

ad Ægeum Theſci patrem referunt, quem in hoc mare ſeſe præcipitem deſiſſe ferunt, quum navim ſiſi, qua ille in Cretam ad Minotaurum veſtar fuerat nigro cum velo (quod ſibi cum nauclero amiſſi ſiſi ſignum convenerit) redeuntem videret. Alii ad inſula quãdam, ſeu veniſ ſcopulo deductum putant, in hoc mari inter Tenedum & Chium ſito, quem à capre ſimilitudine, *αἴγρον*, nauçe appellant. In hiſ ſententia eſt Plinius, ſic ſcribens lib. 4. cap. 11: Ægeum mari nomen dedit ſcopulus inter Tenedum & Chium, verius quã inſula, Æex nomine, à ſpecie capre (quæ ita à Græcis appellatur) repente in medio mari exiſſentis. Cernunt eum à dextra parte Andrum navigante, ab Achæa dextram & peſiſterum Idem ſentit & Solinus, cujus verba, quod parum diſcrepent à Pliniano, ſuper vacuam eſſe hic adſcribere. Strabo autem lib. 8. ab Ægei Eubœæ oppido, Ægeum appellatum. *αἴγιον* tametiam idem lib. 13. *αἴγιον* *αἴγρον*: hoc eſt, ab Ægei Acolidis promontorio dictam veſt, quod ſuo ſeculo Canam, ſive Canas tradit ſuiſe appellatam. Hæc etiam diverſitas ſacit ut eæ de orthographia ratio nec idem omnes ſentiant. Græcorum ſamen eodem conſenſu, in eam me ad ſuſt ſententiam, ut Ægeum poſſimum per x diphthongum ſcribendum exiſſent. Hoc mare cæteris eſt peccatilius ob frequentes ſcopulos. Vnde locus Proverbi apud Arrianum: Ægeum nov. 241. *αἴγιον* *αἴγρον*, ut ſubſtantiis *αἴγρον*. Quædrabit in eum, qui in maximo veſtatur diſſicultas idas. In hominem quum ob ſuſt ſtadium nihil omnino periculi recuſantem. & Vitor & Lucianus in ſectis alio Adagio ab hoc mari tradit. Vnime ſiaphala Ægeum tranſmittere, *αἴγιον* *αἴγρον* *αἴγρον* *αἴγρον*. la eòs dicitur, qui rem ſupra modum arduam ſeu opera conſidere tentant.

Ægileos, *αἴγιλος*. Nomen montis apud Strab lib. 3 ſub quo antiqua Pylos Meſſenia civitas erat.

Ægimidi, *αἴγιμιδι*. Poëtæ Græci nomen eſt, qui bellum Lædæum inter Thebanos & Lacedæmonios geſtum, carmine complexus eſt.

Ægæria, *αἴγæρια*. Nympha fuit, quæ celebratur in luco Aricino, cum qua Numa Pompilius & connubium, & colloquium ſe habere ſimulavit ſuper cultu religionum: quod amorum & præſtudio flagrantem populum Romanum ad pacis artes abſtuleret. Vnde Ovid. in Faſt. 3.

Ægæria eſt quæ præbet aquas, ſæta grata Camæntis, Illa Numæ conlux, conſiliumq; fuit.

Ægæſtiani, *αἴγæſτιανί*. Populi ſunt Sicilia, quorum ſitis Ægæſta non procul à Lilybæo promontorio ſita eſt, ab Ægeſto Trojano nomen habens. Hi Segæſtiani vocantur à Plinio lib. 3. cap. 8.

Ægeus, per duas ſyllabas, *αἴγιος*. filius Pandionis fuit, & rex Athenarum, quæ ex Æthra Pithæi Trezeniorum regis filia Theſeum ſuſcepit, ex Medea autem ab Iſolone repudiata alterum filium nomine Medum, ut placet Luſino. Hoc jam ad ſeniam vergente, Minos Cretenſium rex Athenenſibus ob Androgei filii necem bellum intulit, victuſq; duriffimas pacis conditiones imperavit, ut ſeptem quotannis juvenes Athenenſes ex ſuis in Cretam mitterent, Minotaurum monſtro obſcendos. Quibus legibus quum trecentio paruiſſent, evenit ut quarto anno ſatis inter omnes ex æquo ducta Theſeum prodoret: qui maximo omnium cum dolore navim cõſcendens, à patre in mandatis accepit, ut ſiqua faſtorum benignitate ſolper tenereat, velum navis quod nigrum præſentiq; fortunæ congruum erat, candido commutaret idq; eo conſilio, ut ſiquid filio accidiffet, veli colore ſax fortunæ eminus pater admoneri, & calamitatis ſux nuntium morte poſſet prævenire. At Theſeus, occiſo Minotauris, opeq; Ariadnes à Labyrintho eductus, paternorum monitorum immemor, nigro in patriam velo revedtus eſt: quod quum eminus à ſpecula intueretur Ægeus, filium interiſſe ratus, doloris impatentia ſeſe in mare præcipitem dedit. Cui vita ſuſcitò Athenienſes Theſci opera graviffima ſervitate liberati, divinos honores inſtituerunt, Deum marinum, & adoptivum Neptuni filium appellantes. Mare quoq; ipſum nonnulli ſentunt ab eo Ægeum eſſe appellatum.

Ægæſtæ, *αἴγæſτῆ*, ſive *αἴγῆς*. Vxor fuit Diomedis, quam Venus à viro ejus in bello Trojano vulnerata, tanta adultæritium involvit turpitudine, ut Diomedes ad eam in patriam redire recuſarit, acceptaq; à Dauo agri portione, urbem conſideravit ea parte Italia, quæ magna Græcia dicitur, quam à nomine reliquæ patriæ Argos Hippium appellavit: quæ deinde Argypa, & poſtremò Arpi ſuit appellata. Vide Servium in illud Æneid. lib. 11.

Ile urbem Argypam patriæ cognomine gentis Viſtor Gargani condidit Iapygia agris.

Ægæſteus, *αἴγῆς*, filius Æetæ fuit, & frater Medæ, à qua diſceptrus fuit, ut patri eam perſequenti mora injiceretur. Alio nomine dictus eſt Abſyrtus. Vide ſuprà ſuo loco. & Fuit etiã

hoc nomine Phoronei regis Argivorum filius, cui Apia (quæ quidam Phoronei, quidam Iovis filium, ex Niobe Phoronei filia, eſſe tradunt) poſtquã Argis regnaſſet, in Ægyptum tranſiens, Achææ regnum reliquit.

Ægialia, *αἴγιαλία*, Inſula eſt adjacens Aetoliae regioni. Plin. lib. 4. cap. 12.

Ægida, *αἴγιδα*, Oppidum Iſtria. Plin. lib. 3. cap. 19. Quod deinde luſinopolis, hodie Caput Iſtria dicitur, à Colchis conditum.

Ægides, penult. prod. *αἴγιδες*, Patronymicum maſculinum eſt, formatum à nomine Ægeus: quo Poëtæ uſitur pro Theſeo Ægei filio. Ovid. 3. de Arte. Peſidus Ægides ducentia ſila ſequitur.

Ægiſta, *αἴγιſτα*, Inſula eſt in ſina Megarico XXV. M. paſſuum diſtans à Paſaſarna Crete oppido, & à Cythera XV. M. paſſuum, Plinio teſte lib. 3. cap. 12.

Ægilodes ſinus, *αἴγιλοδὸς ἄλμας*, Sinus eſt exiguus inter Meſſeniam & Laconicum medius: de quo Plin. lib. 4. cap. 5.

Ægilos, [*αἴγιλος*, *ἴſλα δὲ Capri*]. Inſula eſt in mari Luſitico, quæ Lonia Capriata dicitur, teſte Plin. lib. 3. cap. 6.

Ægimius, *αἴγιμιος*, Senis ætate proveciſſima nomen, quem Anacreon Poëta (reſerote Plin. lib. 7. cap. 48.) tradidit ad ducentum annuſq; annuſq; vixiſſe.

Ægimori, *αἴγιμορι*, Duæ ſunt inſulae in mari Libyco & regione Carthaginiſ. Auctor Plin. lib. 5. cap. 7.

Ægimuros, *αἴγιμυρος*, Inſula eſt in mari Libyco, inſidioſa naufragis. Vide Strab. lib. 6 & 7.

Ægina, pen. prod. *αἴγινα*, ſuit Alapi Bœotia regis filia, & mater Ataci, à qua inſula Peloponneſo adjacens cõtra Atticam, Ægia vocata eſt, quæ antea Oenone dicitur (ut apud Siliobuſem, Plinium, & Stephanum legitur) aut certe Oenopia, ut placet Ovidio lib. 7. Metam. ubi ſic ſcribit: Oenopiam veteres appellaverunt, ſed ipſe Atacus Ægina gentiliſ nomine dicit, & ab hujus inſulae nomine ductum proveciſſum. Plinium Ægia pueris optimos alit, *αἴγιος* *αἴγιος* *αἴγιος* *αἴγιος*. De re quaſiam quæ melioribus inſulis coacta, paulatim ad deterris delabitur. Vide Erat. in Chirad.

Ægineta, *αἴγινητα*, Gentile. Vnde Paulus Ægineta medicus clariffimus.

Ægineticus, a. um, *αἴγινητικός*, ut, Ægineticum æs, quod in hac inſula non gignebatur quidem, ſed optimè temperabatur: ut eſt auctor Plin. lib. 34. cap. 2.

Æginium, *αἴγιον*, Oppidum Macedoniae, in ea regione, quæ appellatur Piena. Plin. lib. 4. cap. 10. & Eſt & Æginos, Cicuta, apud Dioſcor.

Ægichus, *αἴγιχος*, Iovis eſt cognomen, inde traditum, quod cum Titanibus pugnavit, ægide: hoc eſt, ſcuti caprino conio contecto, ſuſcit armatus. Et ſic erit compoſitum à nomine *αἴγις*, & verbo *ἴχο*, ut ſit Ægichus, quaſi ægida tenens. Alii malunt Ægichum dictum eſſe, *αἴγιος* *αἴγιος* hoc eſt, à capre alimento, quod ſupiter inſans caprino lacte in Creta ſeratur nutritus.

Ægion, *αἴγιον* Suidæ, Oppidum Achæie præcipue dictum, quæ regio eſt Septentrionalis Peloponneſi. Vide Plin. lib. 4. cap. 5.

Ægipanes, *αἴγιπῆνες*, quos nonnulli Semicaptos vocant. Monſtra ſunt caprinos pedes habentia, reliquis partibus humanâ referentia figuram. Plin. lib. 3. cap. 11. Atlantem Africae montè prodiderunt noſtibus micare crebris ignibus Ægipantum, Satoryorumq; laſcivia. Veteres hujusmodi monſtra pro ſemideis, ſive pro ſylveſtribus diis coluerunt, quæ admodum Faunos, Sylvanosq; Faunos ac Satoryos nemorum deos eſſe dicentes, Panas agrorum, Sylvanos ſylvarum.

Ægira, pen. prod. *αἴγιρα*, Oppidum Achæie in Peloponneſo, de quo Plin. lib. 4. cap. 5.

Ægiroſſa, *αἴγιροſſα*, Oppidum Acolidis in Aſia: cujus meminit Herodot. lib. 1.

Ægiſthiſ, *αἴγιſθίς*, Thyſtis filius, ex Pelopeia, ejuſdem filia, quem inſtantulum mater cauſa regendi ſecleſis perdendū ſeſis expoſuit in ſylvis: ſed à paſtore inventus, ejuſq; beneficio nutritus eſt, & inde *αἴγιος* dictus, quod nutritus ſit à capre. Hic proveciſſior ætate Atreum, impellente tamen patre, interfecit, & ejuſdem filium Agamemnona in balneis, vel ut alii volunt, in primo egreſſu, adjuvante uxore Clytemneſtra, qua etiam turpiſſime uſus erat, obruticavit. Poſtremò ab Oreſte Agamemnonis filio patris montè ulciſcente, à medio eſt ſublatus. Ovid. de Remed. amor. lib. 1. Quæritur Ægiſthius quare ſit factus adulter: In promptu cauſa eſt, deſiderioſus erat.

Ægiſtus, Beli Priſci filius. Vide ÆGYPTVS.

Ægium, *αἴγιον*, Oppidum Achæie, quæ eſt in Peloponneſo, quo in loco Iovem à capra nutritum ſeruit: unde oppido nomen *αἴγιον* enim capram dicunt.

Ægle, *αἴγλη*, Vna Hæpcedum fuit hoc eſt, una filiarū Hæpcedum, Italiae regis, quæ unã cum Arethufa, & Hæpcrethufa, ſordibus, amariffimos in Mauricania hortos habuit juxta Lixū Romanorum coloniam, juſſu Claudio Cæſaris eò deductam: in quibus

comedendos posuit. Quorum scelerum turpitudine polluetur, Solem avertit fabulantur Poeta. Ovid. 1. Trist. Si non Aëropen frater sceleratus amasset, Avertit Solis non legeremus equos.

Æcia *Æcia*. Thraciæ oppidum est Palleniæ proximum, cujus incolæ dicuntur Æciai. *Æciai*. Ex Stephano.

Æchylus *Æchylus*. Priami filius ex Alyxothoë nympa, qui quum Hesperies amore captus, eam per avia fugientem insequeretur, evenit ut serpens a puella calcatus, pedem ejus mordicus apprehenderet, quo ex vulnere quum illa interisset, Æchylus doloris impatientia sese in mare precipitavit. Quæ Theophrastus miserata (ut lib. 11. Metam. fabulatur Ovidius) in mergum avem convertit.

Æchylus *Æchylus*. Fluvius est in magna Græcia, juxta Crotonem oppidum de quo Strabo lib. 7.

Æchylus *Æchylus*. pen. prod. *Æchylus*. Ger. Ein Redner zu Athen. Atheniensis orator, Demosthenis æmulus: cujus orationes tres extant, & aliquot epistolæ. Præter hunc alii septem hoc nomine claruerunt, teste Diogene Laërtio. Primus, philosophus, Socraticus discipulus. Secundus, qui artem oratoriam scripsit. Tertius, hic orator. Quartus, Arcadia profectus. Quintus, Mitylenæus, quem flagellum oratorum vocabant. Sextus, Neapolitanus, philosophus Academicus, Melanthii Rhodii discipulus. Septimus, Nilesius scriptor. Octavus, statuaris.

Æschylus *Æschylus*. pen. corr. Poeta tragicus Atheniensis, Hor. lib. 2. Epist. Idem in Arte poetica: Post hunc personæ, pallæq; repertor honestæ Æschylus, & modicis instravit pulpiratignis: Et docuit, maguq; loqui, nitiq; cothurno. Valer. Max. lib. 9. cap. 12. eum appellat origincm & principiu fortioris tragediæ. Hic Athenis excedens in Siciliam venit. Quumq; monitus esset, in satis esse, ut ex icu supernè proveniente mori eum oportere: eum vitans sub dio manebat aperto capite. Itaque moenibus urbis, in qua morabatur, egressus, aprico in loco refedit: super quem aquila testudinem ferens, elusa splendore capitis (erat enim capillis vacuum) perinde atq; lapidi eam illisit, ut fractæ testudinis veheretur: eoque icu extinctus est anno ætatis L VIII. Ex Valer. & Volater. Vide Plin. lib. 10. cap. 3. Quot. lib. 10. cap. 1. & Cic. 2. Tusc.

Æschylus *Æschylus*. Gnidius, rhetor, Ciceronis præceptor, ornato & sacro verborum genere usus est. Cic. in Bruto.

Æschylus *Æschylus*. pen. corr. adjct. *Æschylus*. Propert. lib. 2. Eleg. ult. Desine & Æschylæo componere verba cothurno.

Æschirion *Æschirion*. Mitylenæus verifactor, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Aristotelis familiaris, maximèq; ei dilectus, ut tradit Nicæder Alexandrinus in lib. de discipulis Aristotelis. Fuit & alter hoc nomine Galeni præceptor.

Æsculapius *Æsculapius*. Deus, & Argentinus, dicti sunt dii æris, & argenti: id est, locupletandorum hominum potestatem habentes. Bud. lib. 3. de Assè.

Æsculapius *Æsculapius*. Ger. Ein Sohn Apollinis ein aufstündiger schir vnd erlöcher der Argen. Nomen est Apollinis filii, qui medicinam artè, vel laude, vel opere ampliavit, ob camq; regni decorum numerum receptas feruit. Cujus duo filii, Podalirius & Machaon, bello Trojano Agamemnonem sequuti, non mediocrem opem commilitonibus attulere.

Æsepius *Æsepius*. pen. prod. *Æsepius*. Fluvius est in Minore Mysia, ex Ida monte profluens: cujus meminit Plin. lib. 5. cap. ult. Fuit præterea hoc nomine filius Bucolonis filii Laomedontis, & frater Pedali, quos ille ex Abarbarea nympa suscepit, ut refert Homerus in principio lib. 6. Iliad.

Æcerni *Æcerni*. Ptolem. Samnitum urbs in Italia. Strabo lib. 5. Æcernia, & Allife, Samnitica sunt oppida: alteru bello Maritico deletum: alterum superstes adhuc. Hinc Æcernini, *Æcernini*, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12. Quanquam ibi Æcernini legatur sine diphthongo.

Ælis *Ælis*. Vmbria fluvius est, inter Anconem & Senogalliam, in mare Adriaticum influens, qui olim Italiam à Gallia dividebat. Fluvii hujus meminit Ptolemæus in descriptione Italiæ. Plinius lib. 3. cap. 14. Strabo lib. 5. Hoc quoque nomine à Ptolemæo appellatur ejusdem regionis oppidum, quod à Strabone Ælium vocatur. Nomen utrunque ab Æli fluvio ductum videtur, à quo oppidum hoc non longè est distitum. Hinc Ælinates, *Ælinates*, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 14.

Ælimum *Ælimum*. Verbs Vmbrosum, Ptolemæo. *Ælimum* hodie dicta.

Ælion *Ælion*. Crethæ filius, frater Pelæ regis Thessaliæ, & pater Iasonis, qui ab eo vocatur Ælionides.

Æliopius *Æliopius*. Ger. Der Sabethister. Philosophus, Phyz genere, conditione servus Xanthi, liber factus ab Idmone cæco, tempore Cræsi Lydorum regis, cui fabulas suas dicavit. Quas antiquitas etià vulgus idiotarum tenebat. Has qui nō legisset, nihil scire videbatur. Unde locus proverbio apud Aristophanem & Suidam: Ne Æliopum quidem trivisti, *Æliopum*

Æliopum *Æliopum*. De vehementer stupidis & imperitiis. Ferrus hunc nihil committitum interemptum fuisse à Delphis: qui oborta pestilentia gravissimas portas dedit. Vide ortum Adagium: Æliopius sanguis, *Æliopius sanguis*. Dicitur solum, quum quis præter meritum acerba patitur: aut ubi propter læsam innocentiam, irati Superi poenam sunt immisissè aut, ut etià refert Plutarchus, quoties serò poena datur. Et aliis Æliopius anagnostes Mithridatis eruditissimus. Scripsit de laudibus Mithridatis, & de Helena, ut auctor est Suidas. Præterea Æliopius, Tragediarum auctor amicus Junius Ciceroni, cum quo sæpè in Curiam ad videndum pronuntiantem Hortensium profectus est, teste Valerio. Hic ad tantas opes ex histrionica pervenit, ut sexcentis II. 5 ei patina steterit filium reliquerit ad eò divitem, simul & prodigum, ut is unione acetæ liquefactos cœnis apponeret, ut scribit Plin. lib. 10. cap. 51.

Æliopius *Æliopius*. vel Æliopius, *Æliopius*. Macrob. lib. 1. Comment. in Somnium Scipionis 15. cap. 2: Æliopius fabule elegantia. Ciceronis illustres.

Æliopium *Æliopium*. Oppidum Macedoniæ, & Ælium populi, sunt ejus urbis incolæ, teste Ptolemæo.

Ælyma *Ælyma*. Stephano, Vrbis Thraciæ, patria Callianæ, ex qua Priamus Gorythionem suscepit, qui in bello Trojano ab Ajace fuit interfectus. Auctor Homer. 3. Iliad.

Ælymnus *Ælymnus*. Vir fuit Megarensis, qui regum tyrannidem exorsus, consulit Apollinem, quo potissimum modo Megarenses felicissimè Rempublicam possent administrare: quumq; responsum esset: Si cum pluribus consultarent, arbitratus id ad mortuos attingere, qui vivorum numerum longè exuperant, tumulum Heroibus congestit, qui ab ipso Ælymnus dictus est. Curiamq; extruxit, quæ ambitu suo tumulum includeret, arbitratus ita futurum, ut ipsi eam mortui ipsorum consultationibus interessent.

Ælymnus *Ælymnus*. ab Homero inter principes Græcorum memoratur, qui ab Hectore sunt interfecti. Iliad. 12.

Ælymnus *Ælymnus*. Vrbis Thraciæ, teste Homer. Iliad. lib. 4.

Ælia *Ælia*. Vide ÆETA.

Æthia *Æthia*. Regionis Laconicæ oppidum, apud Steph. Æthalia. *Æthalia*. Straboni, *Æthalia*. Stephano, *Æthalia*. Insula est in mari Tyarheno, distans à continenti Iliadis circiter centum, hoc nomine memorabilis, quod ferri fodinas habet, quæ à fossoribus exhaustæ, certo tempore succrescant. Auctor Strabo lib. 5. Alio nomine illa vocatur, teste Plinio libro 3. capite 6. Quo nomine & à Virgilio appellatur Æthidos libro 10: ait illa trecentos Insula inexhaustis Chalypum generosa metallis.

Æthalides *Æthalides*. Mercurii filius creditur, qui à patre inpetravit, ut & vivus, & vita defunctus, omnium quæ generatur, haberet memoriam. Hunc se aliquando fuisse, Pythagoras gloriari solet, atq; inde sibi omnium eorum quæ gesserat, quæ Hermetimus esset, aut Euphorbus, memoriam manifeste.

Ætheris *Ætheris*. Ger. Du Worum. Populi subter Ægypti, qui postea ab Æthiops Vulcani filio Æthiops vocati sunt. Auctor Plin. lib. 6. cap. 30.

Æthices *Æthices*. Stephano, Populi Thessaliæ, quorum meminit Homerus in Catalogo, & Strabo lib. 9.

Æthione *Æthione*. Insula maris Oceani: Macarea antea appellata, ut tradit Plin. lib. 5. cap. 31.

Æthiops *Æthiops*. Insula Afixe adjacens, non procul à Lebo, quæ olim Macaria appellabatur, teste Plin. lib. 5. cap. ult.

Æthiops *Æthiops*. Ger. Morant in dem die tenet erden sin der Sonnen gang schwarz werdt. Vng. *Æthiops*. *Æthiops*. Ab Æthiops Vulcani filio, qui illi præfuit dicta, ut ait Plin. lib. 6. ca. 30. vel à Græco *Æthiops*, cremo & *Æthiops*, aspectus, facies: nã Solis vicinitate ejus regionis incolæ torrentur: est enim ibi jugis æstus. Quicquid ejus fertile est, sub meridiano castidine est. Circa vrbem Occidui, montosa est, arenosa in medio. Ad Orientale plagam, deserta. Cujus situs ab Occiduo, Atlantè monte ad Orientem usq; in Ægypti fines porrigitur: à Meridie Oceano: à Septentrione, Nilo flumine clauditur. Plurimas habet gentes, diverso vultu & monstruosa specie horribiles. Ferarum quoq; & impenitentium referta est multitudine. In ea enim rhinoceros, chameleon, pardus, basiliscus, dracones ingentes. & Serpentes lib. 1. Homerus sequuto duplex est Æthiopia. Altera ad plagam Africa Orientalem, primùm ab iis cognitam, qui ex Arabia solverunt: Altera ad Occidentè, cujus notitiam primi habuerunt, qui Gadibus egressi Occiduum litus intraverunt.

Æthiops *Æthiops*. Vn. *Æthiops*. Vulcani filius fuit, qui Æthiopia à se denominavit, ut placet Plin. li. 6. c. 30. & Æthiops quoq; dicuntur, qui Æthiopia incolant, & mulieres Æthiopsisse, *Æthiopsisse*. Sunt qui Æthiopsas dictos putent, à Chus filio Cham. Nam Chus Hebræis, Æthiops sonat. Hi olim ad Indum fluvium habitasse creduntur, restititq; sedibus suis, iuxta Ægypti cõsedisse inter Nilum & Oceanum supra Heliopolim. & paulatim

& paulatim etiam ad interiora Africa penetrasse. **Æthiops** tam atro sunt colore, atq; adeo immutabili, ut proverbiali figura dictum sit: Æthiops non albescit, *ut Æthiops non albetur*. Meminit Stephanus. Dicitur & Actolicus. Liv. 4. Decad. libro 7. Actolicum magis ad Thermopylas bellum, quam regionem fuit. Item lib. cod. Actolica veltis. Plant. in Pœn. Actolicus ager.

Ætolus, *ut scribit Plin. lib. 6. cap. 36.* Martis fuit filius; Homen aut enarrator, de Actolo sic tradidit: Actolus (*inquit*) filius Endymionis fuit: qui cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionem, quæ postea ab ipso Actolia dicta est: ibiq; genuit filium Pletronem, à quo urbs Actolia dicta. Hujus autem alii duo filii fuerunt, Cures, & Calydon: à quibus rursus alii urbibus nomina data sunt.

Ætius, *[Ætius. Ger. Der sus Nilus in Ægypten.]* Olim appellatus fuit Ægypti fluvius, qui postea Nilus dictus est: ut ex Lycophrone annotavit Cælius Rhod. Antiq. lect. lib. 20. cap. 13. Quod nomen à cursus velocitate illi impostum fuisse apparet, quod scilicet volatum aquilæ (quam Græci vocant *ætos*) propemodum æquare videretur. Commemoratur & in Scythia fluvius nomine Ætius, qui quod Promethei agrum ubertem alioqui, crebris exudationibus infestaret, fecit locum fabulæ, ut Promethei continuò renascens jecur, ab aquila excedi diceretur. Ex ejusdem Cæli lib. 7. cap. 20.

Æx, *[Æx. Ger. Ein ticus Jasi vnd gar nahe zur sta bloßer Berg im Egidien Dier / welcher von stant mit ein Dief anstehen ist.]* Insula scopulosa in mari Ægeo inter Tenedum & Chiu, quæ capta speciebus procul aspicientibus præbet. Vnde & nomen accepit. Nam *æxa* Græci vocant, quam nos *capram*. Ab hac insula mari Ægeo nomen factum esse tradit Plin. libro 4. ca. 11. quamquam alii alias ejus nominis afferant rationes. Est etiã avis Æx apud Aristot. lib. 1. c. 3. de Hist. anim. quæ Latine vocatur *Capella*, sed nomen à voce. Hæc amnes & lacus incoherens palustris est, & circumata (ob id quibusdã Stymphalis Plin.) ac in hortis alluescit, herbis quæ noxia animalia, ut cruras, depascitur.

Æxonis, urbs Magnetiæ, & Æxonæ pars tribus Cætopidia.

Æzica, pars Thraciæ, Steph.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Actolorum petaces essent & improbi. Allusum est ad vocem: Actoli namq; dicti videntur, quod omnia petant, *ut Æthiops non albetur*. Meminit Stephanus. Dicitur & Actolicus. Liv. 4. Decad. libro 7. Actolicum magis ad Thermopylas bellum, quam regionem fuit. Item lib. cod. Actolica veltis. Plant. in Pœn. Actolicus ager.

Ætolus, *ut scribit Plin. lib. 6. cap. 36.* Martis fuit filius; Homen aut enarrator, de Actolo sic tradidit: Actolus (*inquit*) filius Endymionis fuit: qui cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionem, quæ postea ab ipso Actolia dicta est: ibiq; genuit filium Pletronem, à quo urbs Actolia dicta. Hujus autem alii duo filii fuerunt, Cures, & Calydon: à quibus rursus alii urbibus nomina data sunt.

Ætius, *[Ætius. Ger. Der sus Nilus in Ægypten.]* Olim appellatus fuit Ægypti fluvius, qui postea Nilus dictus est: ut ex Lycophrone annotavit Cælius Rhod. Antiq. lect. lib. 20. cap. 13. Quod nomen à cursus velocitate illi impostum fuisse apparet, quod scilicet volatum aquilæ (quam Græci vocant *ætos*) propemodum æquare videretur. Commemoratur & in Scythia fluvius nomine Ætius, qui quod Promethei agrum ubertem alioqui, crebris exudationibus infestaret, fecit locum fabulæ, ut Promethei continuò renascens jecur, ab aquila excedi diceretur. Ex ejusdem Cæli lib. 7. cap. 20.

Æx, *[Æx. Ger. Ein ticus Jasi vnd gar nahe zur sta bloßer Berg im Egidien Dier / welcher von stant mit ein Dief anstehen ist.]* Insula scopulosa in mari Ægeo inter Tenedum & Chiu, quæ capta speciebus procul aspicientibus præbet. Vnde & nomen accepit. Nam *æxa* Græci vocant, quam nos *capram*. Ab hac insula mari Ægeo nomen factum esse tradit Plin. libro 4. ca. 11. quamquam alii alias ejus nominis afferant rationes. Est etiã avis Æx apud Aristot. lib. 1. c. 3. de Hist. anim. quæ Latine vocatur *Capella*, sed nomen à voce. Hæc amnes & lacus incoherens palustris est, & circumata (ob id quibusdã Stymphalis Plin.) ac in hortis alluescit, herbis quæ noxia animalia, ut cruras, depascitur.

Æxonis, urbs Magnetiæ, & Æxonæ pars tribus Cætopidia.

Æzica, pars Thraciæ, Steph.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Actolorum petaces essent & improbi. Allusum est ad vocem: Actoli namq; dicti videntur, quod omnia petant, *ut Æthiops non albetur*. Meminit Stephanus. Dicitur & Actolicus. Liv. 4. Decad. libro 7. Actolicum magis ad Thermopylas bellum, quam regionem fuit. Item lib. cod. Actolica veltis. Plant. in Pœn. Actolicus ager.

Ætolus, *ut scribit Plin. lib. 6. cap. 36.* Martis fuit filius; Homen aut enarrator, de Actolo sic tradidit: Actolus (*inquit*) filius Endymionis fuit: qui cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionem, quæ postea ab ipso Actolia dicta est: ibiq; genuit filium Pletronem, à quo urbs Actolia dicta. Hujus autem alii duo filii fuerunt, Cures, & Calydon: à quibus rursus alii urbibus nomina data sunt.

Ætius, *[Ætius. Ger. Der sus Nilus in Ægypten.]* Olim appellatus fuit Ægypti fluvius, qui postea Nilus dictus est: ut ex Lycophrone annotavit Cælius Rhod. Antiq. lect. lib. 20. cap. 13. Quod nomen à cursus velocitate illi impostum fuisse apparet, quod scilicet volatum aquilæ (quam Græci vocant *ætos*) propemodum æquare videretur. Commemoratur & in Scythia fluvius nomine Ætius, qui quod Promethei agrum ubertem alioqui, crebris exudationibus infestaret, fecit locum fabulæ, ut Promethei continuò renascens jecur, ab aquila excedi diceretur. Ex ejusdem Cæli lib. 7. cap. 20.

Æx, *[Æx. Ger. Ein ticus Jasi vnd gar nahe zur sta bloßer Berg im Egidien Dier / welcher von stant mit ein Dief anstehen ist.]* Insula scopulosa in mari Ægeo inter Tenedum & Chiu, quæ capta speciebus procul aspicientibus præbet. Vnde & nomen accepit. Nam *æxa* Græci vocant, quam nos *capram*. Ab hac insula mari Ægeo nomen factum esse tradit Plin. libro 4. ca. 11. quamquam alii alias ejus nominis afferant rationes. Est etiã avis Æx apud Aristot. lib. 1. c. 3. de Hist. anim. quæ Latine vocatur *Capella*, sed nomen à voce. Hæc amnes & lacus incoherens palustris est, & circumata (ob id quibusdã Stymphalis Plin.) ac in hortis alluescit, herbis quæ noxia animalia, ut cruras, depascitur.

Æxonis, urbs Magnetiæ, & Æxonæ pars tribus Cætopidia.

Æzica, pars Thraciæ, Steph.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.

Æthra, *[Æthra. Ger. Die Jasi Thobis.]* Insulæ nomen est in mari Carpathio, quæ hodie Rhodus dicitur. *Æthra*. Autor Plin. lib. 5. cap. 33.